

Belépett az őrházba, egy bordázott szerkezetű faépületbe, jól tudta, hogy az az őrség helye. Azt hitte, tudja, mi vár rá. Tévedett.

Számos őrséggel volt már dolga életében. Kicsikkel, közepesekkel és nagyokkal, a világ közeli és egészen távoli zugaiban, többé, kevésbé vagy egyáltalán nem civilizált térségeiben. A világ összes őrsége doh-, izzadság-, test- és hűgyszagtól, ócskavastól és vasapoló kenőcstől büzlött. A keracki őrségnél is így volt. Illetve így lett volna, ha nem nyomja el a klasszikus őrségszagot súlyos, fojtó, mennyezetig érő fingszobor. Kétség sem fért hozzá, hogy az itteni őrszemélyzet étlapján a hüvelyes növények voltak túlsúlyban, borsó, bab meg színes paszuly.

A személyzet viszont kizárólag hölgyekből állt. Hat nőből. Az asztalnál ültek, és déli étkezésükkel voltak elfoglalva. Mindegyik hölgy mohón hörpölt fel az agyagtálakból valami híg paprikás szószban úszó ételt.

A legmagasabb őr, nyilván a parancsnok eltolta magától a tálat, felállt. Geralt, akinek mindig az volt a véleménye, hogy csúnya nők nincsenek, hirtelen úgy érezte, revideálnia kell ezt a nézetét.

– Fegyvert a padra!

Az őr, akárcsak a többi, teljesen kopaszra volt megnyírva. A haja már kissé meg tudott nőni, tar fején kusza sörtét képezett. A kigombolt mellény és a gyűrött ing alól hatalmas kötözött sonkára hasonlító hasizmok kandikáltak ki. Az őr bicepsze, ha már a henteshasonlatoknál tartunk, sertéskaraj méretű volt.

– Rakd a padra a fegyvert! – ismételte meg. – Süket vagy?

Az egyik alárendeltje, aki még a tál fölé hajolt, kissé felemelkedett, és szellentett, hangosat, hosszat. Társnői elröhögtek magukat. Geralt a kesztyűjével legyezte magát. Az őr a vaják kardjaira nézett.

– Hé, lányok! Gyertek csak!

A „lányok” nyújtózodva álltak fel, meglehetősen kedvetlenül. Amint Geralt megfigyelte, mindegyikük fesztelenül és lengén volt felöltözve, leginkább úgy, hogy izomzatukkal kérkedhessenek. Egyikükön rövid bőrnadrág volt, amelynek szára fel volt hasítva a varrás mentén, hogy a combja beleférjen. Deréktől felfelé ruha gyanánt leginkább egy keresztbe tett szíjat viselt.

– Vaják – állapította meg. – Két kard. Acélból meg ezüsből.

A másik, aki a többiekhez hasonlóan magas és széles vállú volt, oda ment, fesztelen mozdulattal szétnyitotta Geralt ingét, megragadta az ezüstláncocskát, kihúzta a medalliont.

– Jele van – jelentette ki. – Farkas a jele, vicsorgó. Úgy néz ki, igazság szerint, hogy vaják. Átengedjük?

– A szabályzat nem tiltja. A kardjait leadta...

– Persze – Geralt nyugodt hangon kapcsolódott be a társalgásba. – Leadtam. Gondolom, mind a kettő őrzött letétben marad, nemde? Nyugta ellenében visszakapható, nemde? Máris megkapom, nemde?

Az örök vicsorogva vették körül. Az egyik mintegy véletlenül meglökte. Egy másik hangosat figngett.

– Itt a nyugtád – röhögött.

– Egy vaják! Egy bérszörnyirtó! És odaadta a kardjait! Azonnal! Alázatosan, taknyos módjára!

– Biztos a dákóját is leadná, ha megparancsolnák.

– Akkor parancsoljuk meg! Jó, csajok? Vegye csak ki a sliccéből!

– Sasoljuk csak meg, milyen egy vajákdákó!

– Elég lesz – horkant fel a parancsnok. – Jót szórakoztatok, picsák. Gonschorek, hozzám! Gonschorek!

A szomszédos helyiségből előbukkant egy szürke köpenyes, gyapjúsapkás, kopasz idős alak. Miután belépett, azonnal köhécselni kezdett, levette a sapkáját, és legyezni kezdett vele. Szó nélkül átvette a szíjjal összekötött kardokat, jelezte Geraltnak, hogy kövesse. A vaják nem habozott. Az őrházat kitöltő gázkeverékben már határozottan túlsúlyba kerültek a bégázok.

Tisztességes vasrács zárta le azt a helyiséget, ahová bementek. A köpenyes illető jókora kulccsal nyitotta ki a csikorgó zárat. Fogásra akasztotta a kardokat más kardok, szablyák, handzsárok és török mellé. Elővett egy gyűrött irattömböt, lassan és hosszan firkált bele valamit, közben folyamatosan köhögött, nehezen lélegzett. Végül átnyújtotta Geraltnak a kitöltött nyugtát.

– Úgy értem, hogy a kardjaim itt biztonságban vannak? Kulcsra zárva, őrzés alatt?

A szürke illető, nehezen lélegezve, lihegve zárta be a rácsot, rámutatott a kulcsra. Ez nem győzte meg Geraltot. Minden ráccsal meg lehet birkózni, és az őrséget teljesítő hölgyek gázkibocsátásának hanghatásaitól aligha lehetett volna meghallani, ha valaki betöréssel próbálkozik. De nem volt más kiút. El kellett intéznie, amiért Kerackba jött. És minél hamarabb el kellett hagynia a várost.